

НѢКОЛКО РѢЧИ

О АСѢНІЮ ПЕРВОМУ.

ВЕЛИКОМУ ЦАРЮ БЪЛГАРСКОМУ И СЫНУ МУ

АСѢНІЮ ВТОРОМУ.

ОТЪ

Г. С. РАКОВСКАГО.

*Тому Н. томо
отъ А. М. К. са
срочно
въ отвѣтъ*

У БЪЛГРАДЪ

ПЕЧАТАМО ВЪ КН. СЪРБ. КНИГО-ПЕЧАТНИЦѢ.

1860.

НЪКОЛКО РЪЧИ

А

О АСЪНЮ ПЪРВОМУ.

ВЕЛИКОМУ ЦАРЮ БЪЛГАРСКОМУ И СЫНУ МУ

АСЪНЮ ВТОРОМУ.

ОТЪ

Г. С. РАКОВСКАГО.

Тру Н. по...
от. А. М. К. С.
сроч...
вв. А. М. К. С.

У БЪЛГРАДЪ

ПЕЧАТАНО ВЪ КН. СЪРВ. КНИГО-ПЕЧАТНИЦА.

1860.

А

Ахъ! ще ли са роди и въ Българско
Древности иждрыи любитель!
Дивъшно да махни онъ невѣжество,
Роду да бѣди милъ учитель!

Тѣмнѣ завѣсѣ да намъ открие,
Многогодишно же покрывало,
Наша дѣ древность отдавно гние,
Коя губительство въ ровъ отдало!

(Горск. Пѣти.)

ПОСВѢЩАЕТЪ СѦ

РОДОЛЮБИВИМЪ БЪЛГАРОМЪ

ВЪ БРАИЛѦ

ВЪ ЗНАКЪ УВАЖЕНИЯ ЛЮБОРОДНОСТИ ИМЪ

Отъ Съчинителя.

П Р Ъ Д Г О В О Р Ъ.

Това съчинение са написа юще въ изтечение 1858 лѣта и дади са тогава въ Одешкаѣ цензурѣ да го приглѣда. Одешкаѣ цензура, кѣту го държѣ цѣлы девать мѣсецы, найпослѣ не допусти да са напечати. Нѣ чи има нѣщо си противно Руссии, нѣ защото са споманувать нѣкои си злоупотрѣблениа гръцкаго свашенства, и Българско незавысимо въ старость свашенство. Нѣкои си сплѣтници (интриганти) фанариоти, кои сѣ са удворили около свашенный съборъ въ Петроградъ, успѣли сѣ чрѣзь разны клеветы, да внушѣтъ свашенному събору въ Руссиѣ, чи Българи ищѣтъ да са отцѣпѣтъ отъ православна. (!) Та за това свашенный соборъ е издѣйствуваѣ: колко български книги има да са печатѣтъ въ Русиѣ, ако са споманува нѣщо си въ тѣхъ, и историчьско даже за свашенства имъ, да не могатъ са печати ако не са проводятъ свашенному събору въ Петроградъ да ги приглѣда. А тамо, кѣту иди нѣкомъ си книга, трѣба наймалко двѣ три години да стои, до дѣ ѣж приглѣдѣтъ. Тамъ бѣше главнаѣ причина що са забави това съчинение до сега; защо трѣбаше да са напечати отъ вѣтъ Руссиѣ, дѣ фанариотска злоба нѣма никаквѣ сила. Сватѣйшый съборъ ще узнаѣ ихны лъжы и клеветы и ще ги изгони изъ помежду си, нѣ ще мине юще врѣмѣ! Истинаѣ са никогы не покрыва за всегда; трѣба единъ добръ днь да ѣ извади на бѣлъ свѣтъ!

А колко за наредбѣ настоящаго съчинения ные сами признаваме, чи има много кое не входи въ предмѣту ни т. е. въ Асѣнювъ вѣкъ. Нѣ наша днѣшина книжнина са нуждае отъ много; за това трѣба за сега така да са пиши съ много забѣлѣжваныѣ и напомничныѣ, кои щѣтъ да поводѣ другимъ за по-обшырны изслѣдовеныѣ.

Съчинитель.